

kiwi

Prázdniny

Letní filmové tipy

Art Botič

Slovo šéfa

Mgr. et Bc. Daniel Kaiser

Léto, prázdniny, dovolená, sluníčko a pohoda. To očekávání volna a chvíli klidu si jistě většina přeje pořádně užít. Přeji Vám, aby se to přání vydařilo. Na druhou stranu mějte na paměti vždycky bezpečnost. Svoji i svých blízkých. Svět není jen o hodných lidech, je v něm řada nebezpečných individuí, která čekají na Vaši chybu. Nedávejte nikomu šanci, aby Vám ublížil. Nedávejte šanci ani náhodě a chovejte se v přírodě, dopravě, v Česku i

v cizině a kdekoliv jinde tak, abychom se v září ve zdraví setkali.

Školní rok utekl jako voda. Ať prázdniny utíkají pomaleji!

V tomto čísle najdete

Slovo šéfa	2
Prezidentská kancelář	3
Zdeněk Svěrák u Fretek	4 - 5
Aero škola	6
Dobroružství bílé botky	7 - 8
Andulky v Miráku	8 - 9
Čokoládová tretra	10
Art Botič	11 - 15
Výstava večerníčků	16
Strašidelná Praha, Výprava na Karlštejn	17
Sojčí výlet, Hon na jednorožce	18
Zájezd od Anglie	19
Prague baseball school cup 2016	20
Zahradní slavnost	21 - 22
Portréty devětácků	23 - 33
Muhammad Ali	34
ME ve fotbale	35
Shakespeare, kam se člověk podívá	35 - 36
Kam vyrazit v létě?	37
Na co v létě do kina?	38 - 40

Redakce

Daniel Hudek, 9. M, Sára Jankovičová, 7. T, Marek Kváš, 5. B, Vojtěch Lančarič, 6. V, Daniel Pícl, 5. B, Jakub Rychlý, 8. P, Cecílie Sekalová, 7. T, Rudolf Verner, 9. N, Anna Rochowanská, 7.Š, Anna Teubnerová, 7.Š

Metodické vedení: Bc. Tomáš Féllinger, Grafická úprava: Mgr. Jiří Valášek

Všechny obrázky, pokud není uvedeno jinak, jsou vedeny pod licencí Creative Commons.

Foto: Lenka Kabelová

Prezidentská kancelář

Fretky

Jednoho pátečního odpoledne po vyučování jsme se v našem volném čase vypravily my, Fretky, na TAJNÝ VYLET. Nikdo, ale opravdu nikdo (kromě paní učitelky Lenky) netušil, kam že to máme namířeno. Padaly různé tipy: korunovační klenoty, ZOO, prostě nápady byly různé. Ale jak to bylo ve skutečnosti?

Jeli jsme Prahou autobusem, metrem, tramvají a nakonec všechny Fretky skončily na Pražském hradě. „Jasně, jdeme na klenoty!“ volala hrstka. „To ne, ty už skončily!“ volali další.

Nikdo nic nevěděl, a tak Fretky pokračovaly dál.

Na druhém nádvoří, před dveřmi s nápisem Prezidentská kancelář, se to rozlousklo. „Jdeme TAM!!!“

Návštěva prezidentské kanceláře byla krásná a největší

BOMBA byla, že jsme prý jediní, koho tam vezmou. Říkali nám, že kvůli nám udělali výjimku a že jinak tam děti neberou vůbec.

Prošli jsme všichni rámem,

který hlásil, jestli náhodou nemáme granáty a pistole a pak už jsme šli na prohlídku. Bylo to moc krásné a dostali jsme se na neuvěřitelná mís-

ta. Viděli jsme mnoho, fotit jsme však nemohli. Tam je to totiž přísně zakázáno. I vy se však můžete podívat, jaká místa jsme navštívili, neboť lidé z kanceláře totiž fotili nás. Chodili s námi stále čtyři lidé a jeden z nich všechno fotil. Slíbili, že fotky pošlou. Zatím jsme nic nedostali, ale až je pošlou, dáme to do Kiwi, ať všichni vidíte, jak to tam vypadá.

Foto: Lenka Kabelová

Zdeněk Svěrák u Fretek

Fretky

Minulý týden se z jednoho obyčejného úterý stal nezapomenutelný den. Najednou se při hodině českého jazyka otevřely dveře a tam stál pan Zdeněk Svěrák. Byli jsme úplně v šoku. Myslím, že jsme snad zapomněli i pozdravit. Paní učitelka nám vůbec nic neřekla. Bylo to pro nás obrovské překvapení. Pan Zdeněk Svěrák nám odpovídal na naše otázky. Povíдали jsme si, prostě jsme se dobře bavili. Během návštěvy jsme ani nersvačili, a to je u některých jedinců co říct. Pan Zdeněk Svěrák nám přinesl knížky. Na paní učitelku nezapomněl. Měl pro ni své povídky. Byla šťastím bez sebe. Pan Zdeněk Svěrák se nám podepsal a také jsme se s ním mohli vyfotit. Lepší den jsem si pro nás a paní učitelku nemohla přát.

Verunka Jandourková, 4.F

Tento den začal úplně obyčejně. Jako vždycky jsem vstala a vyrazila do školy. Nic nenasvědčovalo tomu, že to bude tak významný den. Teprve, když jsem přišla do školy a uviděla jsem tam Esterku, říkala jsem si, že je to nějak podezřelé. První hodinu byla čeština, začali jsme dělat doplňovačky. Po chvíli Ester odešla a my jsme pokračovali v práci. Najednou se otevřely dveře a v nich se objevil Marek, Ester a s nimi pan ZDENĚK SVĚRÁK!!! Byli jsme tak v šoku, že jsme ze sebe počátku nevydali ani hlásku. Vůbec jsme to nečekali. Paní učitelka nic neprozradila. Pan Svěrák byl moc prima. Odpovídal nám na naše otázky a přitom vyprávěl i něco ze svého dětství. My jsme mu předvedli fretkovský videostop a říkali vtipy. Také jsme tancovali. Nakonec jsme se společně vyfotili. Byl to úplně super den a hned jsem posla-

la rodičům SMS. Hrozně mi záviděli.

Klárka Bělohradská, 4.F

Dnes po začátku první hodiny k nám do třídy přišel Zdeněk Svěrák. Nikdo z nás o tom nevěděl, kromě paní učitelky, její rodiny a pana ředitele. Bylo to moc velké překvapení, nemohli jsme tomu ani uvěřit! Zdeněk nás hezky přivítal a ukázal nám, že má pro nás v tašce dárečky. Řekl nám, že ho náš poslední dopis (fotoalbum) tak dojal, že prostě musel přijít, i když normálně takhle po školách nechodí. Posadili jsme se na židličky do kruhu, Zdeněk seděl na stupínku a začali jsme si povídat. Dávali jsme Zdeňkovi různé otázky. Potom jsme mu ukázali taneček, který budeme tančit na Zahradní slavnosti. Ukázali jsme mu náš videostop, který jsme předváděli na vánoční besídce

rodičům. Každý měl předvést ukázkou z různých filmů a Zdeněk Svěrák hádal, co je to za film. Uhádl hlavně ty své. Dále jsme Zdeňovi říkali vtipy, každý z nás řekl alespoň jeden vtip.

I když měl Zdeněk Svěrák v plánu zůstat u nás asi hodinu, strávil s námi nakonec více než tři vyučovací hodiny. Na závěr nám předal dárcečky, zpěvník jeho nejznámějších písniček, knížku pohádek a paní učitelce věnoval několik CD svých povídek.

Bylo to moc prima. Zdeněk je prostě bájo!!!

Emma Hanzlová, 4.F

Učíme se, učíme se a najednou uprostřed první hodiny někdo zaklepe na dveře. „Dále!“ vyzveme klepajícího. Ve dveřích se objeví pán v hnědé bundě a šedých kalhotách. Když se k nám otočil, uviděli jsme, že je to ZDENĚK SVĚRÁK!!! Všichni zírali s otevřenou pusou. Paní učitelka nám vysvětlila, že se domluvili s panem Svěrákem na tajné „akci“. Pan Svěrák přišel po začátku zvonění. Dvě a půl hodiny nám odpovídal jenom na naše dotazy. Pan Svěrák nám řekl: „NASA poprosila ČR o výchování několika poštovních holubů. Víš, jaké město nebo vesnice vyhrálo soutěž o to, že se tam můžou holubi cvičit? Nasavrky!“

Říkal, že by chtěl, aby se mu ten vtip vrátil. Když jsem to slyšel, řekl jsem si, že asi napsal vtip na lísteček a poslal ho poštou do rádia, televize atd.

Bylo to luxusní!!!

Vojta Pečínka, 4.F

Dnes naše třída zažila velké překvapení. Přišel za námi do třídy pan Zdeněk Svěrák. Nikdo to nevěděl, jenom paní učitelka. Posadil se na židli

před tabulí. My jsme se ho ptali a on všem na vše odpověděl. Také jsme mu říkali vtipy a zahráli videostop. Vyfotil se s námi a každému se podepsal do deníku. Byl moc milý a vtipný. Dal nám knížky a CD. Moc se mi to líbilo a nikdy na to nezapomenu.

Erik Epstein, 4.F

Tento den byl pro mě nejlepší v životě. Přišel k nám do třídy pan Zdeněk Svěrák. Bylo to pro nás překvapení. Zdeněk Svěrák přišel skoro na začátku první hodiny. Ptali jsme se ho na spoustu otázek a pak jsme mu vyprávěli vtipy. Obdivuji Zdeňka Svěráka, že si na nás udělal čas a přišel k nám do třídy. Pak přišel i pan ředitel a vyfotili jsme se. Bylo to s ním prima.

Alenka Brothánková, 4.F

Když jsme přišli do třídy, nic jsme nevěděli. Nikdo ani nedatal. Pozdravili jsme ho a on nás. Sedli jsme si do kroužku a povíдали jsme si. A pak jsme mu říkali vtipy a ukázky z různých seriálů. Pak nám věnoval knížky s písničkami. Mohli jsme se s ním vyfotit. Moc se mi to líbilo.

Adam Bouší, 4.F

Neuvěřitelné!!! Ve středu ráno k nám zavítal do třídy pan Zdeněk Svěrák. Byl to můj nejlepší den ve škole!!! Přišel a začali jsme se ho ptát na různé otázky. Např. jaké bylo jeho dětství anebo jak přišel k popularitě. Potom jsme mu vykládali vtipy. Nakonec se nám podepsal a vyfotil se s námi. Fakt se mi to hrozně líbilo!!!

David Chloupek, 4.F

Foto: Tomáš Fellingner

Aeroškola

Daniel Hudek, 9. M

Ve čtvrtek 2. června jsme v rámci volitelného předmětu film a literatura navštívili žižkovskou Aeroškolu. Čekal nás zde filmový workshop, na kterém nás přivítali lektori Aleš a Kryštof. Na začátku akce byla na programu krátká teoretická část, při níž jsme se dozvěděli, jak se správně mají natáčet filmy nebo ja-

kých chyb bychom se měli při natáčení vyvarovat. V neposlední řadě jsme si povídali o typech záběrů kamery. V druhé části workshopu jsme si na naše vymyšlené téma natočili skeč. Byli jsme rozděleni do dvou skupin. První skupina natáčela pracovní postup přípravy otráveného čaje. Druhá skupina natáčela dva členy ze skupin-

ky, jak hrají „kámen, nůžky, papír, ted“. Ten, kdo prohrál, vypil čaj, který připravila první skupina. Nakonec jsme tyto dvě scény propojili a sestříhali. Celá akce byla velice zajímavá a zábavná. Námí vytvořený krátký film je k zhlédnutí na youtube.com pod názvem Kámen, nůžky, papír, čaj.

Město jako kulisa: Dobrodružství bílé botky

Klára Bělohradská, 4. F

Naše fretkovská Klárka Bělohradská zažila v pátek 13. května veliký úspěch. V literární soutěži Město jako literární kulisa se umístila na 3. – 10. místě. Moc jí to všichni přejeme. Je to veliký úspěch, protože soutěže se zúčastnilo více jak 2 000 dětí!

Klárka je moc šikovná, umí krásně vyprávět a až si její povídku Dobrodružství bílé botky přečtete, poznáte, že umí také krásně psát.

Lenka Kabelová

Dobrodružství bílé botky

Vdávných dobách domy neměly čísla, ale domovní znamení. Třeba pekař měl ve znaku přecíklý, výrobce hudebních nástrojů housličky, švec botu a tak podobně. Dnes už spousta znamení zmizela, ale některá zdobí domy dodnes.

„Ach jo!“ ozvalo se najednou do ticha pražské Karlovy ulice. Bylo deset hodin večer a ulici osvětlovaly jen pouliční lampy.

„To je ale život,“ pokračoval hlas odněkud z průčelí domu. „Tak dost! Kdo to má pořad

poslouchat!“ rozzlobil se dům U bílé botky.

„Když já už to tady nemůžu vydržet. Jsem vlastně bota a bota má chodit a objevovat nové věci a ne tady nečinně viset na zdi.“

„Kdepak, ty jsi domovní znamení a to se po světě netoulá!“ odsekl dům.

„Znamení neznamení, už jsem se rozhodla,“ řekla bílá botka a seskočila ze zdi na chodník.

„Co to děláš? Vrať se!“ volal dům.

Ale bílá botka už pelášila ulicí pryč. Cestou se rozhlížela na všechny strany a nestačila se divit. Viděla svítící výlohy plné

různého zboží, nablýskaná auta, kostely a divadla. Všechno bylo ještě krásnější, než si představovala. Na konci Karlovy ulice přeběhla křižovatku a zůstala v úžasu koukat na řeku Vltavu. Tolik vody v životě neviděla. Na druhém břehu řeky se tyčily věže Pražského hradu. Botka jako omámená prošla Staroměstskou mosteckou věží a ocitla se na Karlově mostě. Proud turistů ji zanesl přes most až na Kampu. A zrovna, když chtěla přejít na druhou stranu ulice, projelo kolem auto louží a botka dostala sprchu plnou špinavé vody a bláta.

„No tohle,“ vykřikla a z toho leknutí ještě zakopla a narazila si špičku.

Pomalů se vydala Kampou, ale cesta už jí tak růžová nepřipadala. Byla mokrá a třásla se zimou. Najednou z boční ulice vyrazila nějaká obluda. Očíchala jí, popadla do zubů a utíkala s ní uličkami města. „Okamžitě mě pusť!“ křičela botka, ale nebylo jí to nic

platné. Po chvíli pes přeběhl Čertovku a zastavil u ženy s vodítkem v ruce.

„Azore, kde se touláš? A co to máš v tlamě? Fuj! Nějaká stará špinavá bota. Kdyby alespoň byly dvě, ale jedna je úplně k ničemu.“ Azor botku upustil a s paničkou odešli směrem k Tyršovu domu. Cože? Tak já jsem k ničemu?

Foto: Archiv K. Bělohradské

To přeci není pravda! Já jsem znamení, a proto něco znamenám. Tedy znamenala, než jsem odešla, pomyslela si botka. A najednou se jí začalo stýskat. Po ulici i po domě, na

kterém visela.

„Musím se vrátit,“ řekla si. Ale nebylo to tak jednoduché. Botka zjistila, že vlastně netrefí zpátky. Nevěděla, kudy se má vydat a tak šla rovnou za nosem. Došla až na ulici, která se jmenovala Vítězná. Všimla si, že na zastávce lidé nastupují do tramvaje a nastoupila také. Tramvaj ji vezla přes řeku, kde na další zastávce vystoupila. Pokračovala dál starými uličkami. Karolíny Světlé, Betlémská, Liliová, všechny jí připadaly stejné. Bolela jí celá bota a pomalu začala propadat beznaději. Ale počkat! Tenhle kostel je mi nějaký povědomý. A tady je dům U modré štiky a divadlo Disk! Hurá! Nemohla uvěřit, že je doma.

„No ty teda vypadáš,“ zvolal posměšně dům.

Ale ve skutečnosti byl moc rád, že se botka vrátila. Protože dům a domovní znamení zkrátka patří k sobě. Velká zvědavost se někdy nevyplácí a doma je přeci jen nejlépe. To už teď ví i bílá botka.

Andulky v Mirakulu

Andulky

V pátek 20. května jsme se ráno sešli na stanici metra Roztoky a vyrazili do zábavního parku Mirakulum v Milovicích. Metrem jsme dojeli až na stanici Národní Republiky a odtud došli na Masarykovo nádraží. Dojeli jsme do Milovic, kde jsme nastoupili do autobusu a ten nás zavezl rovnou před Mirakulum. Tam jsme dostali rozchod, ale museli jsme se vždy po nějakém čase vrátit, aby si paní učitelka ověřila, že jsme

všichni zdraví a hlavně živí. V Mirakulu byla spousta atrakcí, např. katakomby, klouzačky, hrady, prolézačky, bludiště i klouzačka do podzemí. Oběd nám v Mirakulu připravili, měli jsme hovězí vývar a brambory s řízkem. Po obědě jsme se všichni vydali na naučnou lesní stezku, aby nám slehl oběd, kde jsme ale stejně skákali do písku. Vrátili jsme se a měli ještě asi dva rozchody, potom jsme museli jít, aby nám neu-

jel autobus. Stejnou cestou jsme se vrátili na Roztoky a všichni se rozprchli domů.

Amálie Vlasáková, 5.A

Když jsme navštívili Mirakulum, bylo hezké počasí. Nejvíce mě bavilo, když jsme byli v katakombách. Katakomby byly malé a všude byla tma. Měli jsme tam také oběd. Skákali jsme na velké trampolině, lezli jsme v takovém malém lanovém centru a šplhali jsme po velké nafukovací sopce. Užila jsem si to a

určitě se tam podívám ještě jednou.

Eliška Zlámaná, 5.A

Mně se Mirakulum líbilo. Nejlepší byly katakomby. Když jsme s ostatními šli na trampolínu, tak jsme hráli na strkovanou. To je hra, kde jsou všichni proti sobě a ten poslední, který zůstane na nohou, tak vyhrál. Mohli jsme tam koupit i občerstvení. Po obědě jsme šli všichni krás-

nou lesní stezkou. Byla tam i houpačka, která jela strašně rychle. Jednou z nejlepších atrakcí byla sopka, na níž jsme mohli vylézt a sklouznout se dolů.

Adama Pivný, 5.A

Dne 20. května jsme s třídou jeli na výlet do Mirakula. Je to tam obrovské a skoro celé ze dřeva. Nejvíce mě bavily katakomby. To jsou podzemní chodby pod celým Mirakulem.

Mají tam i výbornou restauraci, v které jsme si k obědu dali řízek s bramborami. Po obědě jsme se vydali na lesní stezku. Tam jsme zjistili, jak daleko doskočíme, jaké dřevo má jaký strom, a podívali jsme se i na různá zvířátka. Výlet byl super, moc jsem si ho užila.

Laura Prokopová, 5.A

Foto: Jarmila Bartáková

Rozhovor s Tomášem Jarošem

Neuplynula zase tak dlouhá doba od vyhlášení soutěže Dělá víc, než musí a stejně jako minulý rok i letos proběhlo na radnici Prahy 4 každoroční slavnostní udílení cen vítězům této ankety. Jak už všichni víme, za naši školu tentokrát zvítězil Tomáš Jaroš ze 7. T, s nímž vám redakce Kiwimagazínu přináší rozhovor.

Bylo pro tebe překvapení, že jsi vyhrál Dělá víc, než musí? Co na to říkáš?

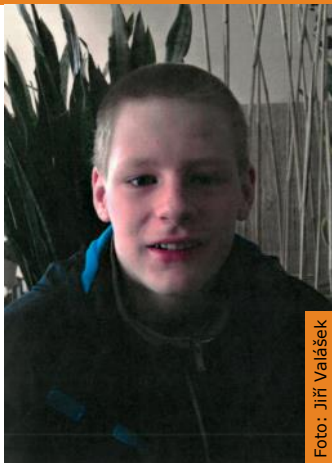

Foto: Jiří Valášek

Jo. Zprv mě překvapilo, že mě spolužáci vůbec nominovali. Měl jsem zraněnou nohu, tak jsem se k tomu ani nemohl vyjádřit. Třída mě vlastně postavila před hotovou věc. Osobně si myslím, že jsme z naší třídy měli nominovat Tomáš Bureše. Kdybych během nominování byl ve škole, řekl bych, že soutěžit nechci.

Koho bys nominoval na výhru ty?

No, asi Arsena Tadashe nebo

IhoraTrishche.

Dostal jsi nějakou odměnu za výhru?

Ano, elektronickou čtečku knih.

Jaké jsou tvé předchozí úspěchy? Vyhrál jsi už někdy předtím nějakou soutěž?

No, vlastně nevyhrál, tohle je můj první velký úspěch.

Je něco nebo někdo, kdo ti v těžké situaci pomáhá?

Mamka a bráchové, bez nich bych byl v háji.

Jaké to bylo na úřadě? Co se ti honilo hlavou?

Na úřadě to bylo super, shromáždili se tam zástupci 20 škol. Byl tam pan moderátor Vlasta Korec a všichni nám děkovali, že jsme přišli. Na pódium mě vyzvali jako páteho a když jsem na něj vystoupil, tak přečetli text, který o mně napsaly dvě mé spolužačky. Prohlásili, že má-

me ve škole výbornou redakci. Ptali se mě na různé otázky ohledně sportu a mistrovství ve fotbale. Dostali jsme modré šerpy s nápisem *Dělá víc, než musí* a pamětní desky. Také jsme se na konci postavili před objektiva a museli se umívat na fotografa. Vše skončilo v sedm hodin.

Co plánuješ na prázdniny?

Budu sportovat, běhat po kamarádech a určitě pojedeme na chatu.

Foto: Archiv ZŠ Jižní

Čokoládová tretra

Dne 18. května jsme s třídou fandili našim běžcům na Čokoládové třeťe. Jeli jsme metrem a autobusem, načež jsme se ocitli před velkým stadionem Juliska (Dukla Praha). Všude byli lidé v zelených tričkách. Byli to běžci a byly jich tam celé davy. Posadili jsme se na židle a vyndali si naše fandící pomůcky a všelijaké transparenty. Fandili jsme, co nejvíc to šlo, 18 žákům z naší školy. Zlatou třešničkou na dortu byl Usain Bolt, který přišel okol půl dvanácté. Všichni z toho byli velice nadšení. Bylo tam asi milion no-

vinářů a fotografů, kteří si ho fotili a natáčeli. Usain Bolt přijel podpořit mladé běžce a běžkyně. Krom něho tam byli ještě běžci Holuša a Maslák, u kterých jste si mohli vystát frontu na podpis (nebo fotku). Ale potom už musel Usain Bolt odjet do Ostravy na Zlatou třeťu. Celá akce se velice vydařila.

Filip Koběřský, 5.A

Po příjezdu na stadion jsme se usadili na tribuně a vytáhli naše fandítka. To byly různé píšťalky, třásně, plakáty a nápisy. Vše mělo oranžovou,

bílou a červenou barvu. Z naší školy běžela spousta dětí. Potom tam přijel Usain Bolt, kterého všichni fotografovali a natáčeli. Usain pak startoval běhy na 100 m. Jednomu ze spolužáků se Bolt dokonce podepsal na kšiltovku. Všichni jsme byli nadšení ze skvělého zážitku.

Verča Dytrychová, 5.A

Art Botič

Adéla Hlízová, 7. T

Letos se konal již 5. ročník literární soutěže, kterou pořádá občanské sdružení ArtBotič. I tentokrát se této literární soutěže zúčastnili žáci naší školy, jejichž úkolem bylo napsat text na téma „Co mi pomohlo překonat můj nejtěžší okamžik v životě.“

Byla to moje první literární soutěž a moc se mi to líbilo. Vyhlášení vítězů se konalo

23. května 2016 v refektáři Emauzského kláštera. Byla jsem tam s mojí kamarádkou Cecilíí Sekalovou. Seděly jsme v druhé řadě. Obě nás ohromil lustr, který visel nad námi. Celý refektář byl pěkný. Vystoupil tam 13letý kluk Matteo, který hrál úžasně na housle. Zpíval tam i sbor. Rozdávaly se ceny ve třech kategoriích. V první kategorii byli senioři, v druhé děti druhého stupně, studenti gymná-

zií a středních škol. Ve třetí kategorii byly děti prvního stupně. Céca a já jsme byly v druhé kategorii. Céca se umístila na 3. místě a já na 1. místě. Dostaly jsme diplom, anglický slovník z Oxfordu, anglickou knížku od Charlese Dickense, růži a knížku o Vinohradech a všech kostelech v Praze. Večer jsme si užily.

Umístění žáků ZŠ Jižní

4.D

Křečková Klára
3. místo - próza

Zelenková Lucie
2. místo - próza

4.E

Salingerová Ester
2. místo - poezie

Effová Magdaléna
3. místo - poezie

Kyliánová Lucie
3. místo - poezie

5.A

Vondráčková Klára
3. místo - próza

Vobořil Kryštof
3. místo - próza

7.T

Hlízová Adéla
1. místo - próza

Sekalová Cecilie
3. místo - próza

9.M

Hylský Lukáš
2. místo - próza

Vítězná tvorba

VELKÁ BOLEST
Magdalena Effová

Přišel ten strašný den,
kdy přišla bolest má.

Bylo to strašné, vskutku děsivé.
Leží v kleci myška nevinná.

Nepřecházela ta bolest,
nepřecházelo to stále.

Však pomohli mi kamarádi.
A teď vzpomínám

s láskou na ni.

MŮJ NEJTĚŽŠÍ OKAMŽIK
V ŽIVOTĚ
Adéla Hlízová

Můj nejtěžší okamžik byl, když mi mí rodiče oznámili, že se budou rozvádět... Bylo mi to líto a brečela jsem, ale celkem jsem byla ráda, že budu jenom s mámou. Nechtěla jsem opustit své kamarády, protože k nim mám hluboký vztah a věděla jsem,

že je nebudu vídat často. Nejhorší na tom bylo, že jsem chápala důvody rozvodu. Po letních prázdninách jsem měla odjet do Prahy a já věděla, že si musím tyhle poslední prázdniny na Kladně s mými kamarády užít co nejvíce. Musely to být ty nejlepší prázdniny na světě, a taky že byly.

Když jsem odjížděla, začalo mi být hrozně smutno a vybavovaly se mi různé vzpomínky a příhody. Nechtěla jsem

odjet, ale těšila jsem se, že můžu začít (jako by) od začátku a poznat nové lidi.

Jakmile jsem vstoupila do svého pokoje, sedla jsem si na postel a začala přemýšlet. Můj nový pokoj byl přesně takový, jaký jsem si vždycky moc přála, ale necítila jsem se v tom pokoji dobře. Bylo to proto, že jsem svůj vysněný pokoj chtěla mít na Kladně a ne v Praze. Ani náš nový domov jsem nebrala jako domov. Doma pro mě vždycky bylo na Kladně a vždycky bude. Bála jsem se, že když už nebudu bydlet na Kladně, že už to nebude můj domov, a proto jsem si nechala klíče od bytu na Kladně a mám je u těch nových klíčů. Víím, že to bude znít, jako hloupost, ale ty klíče mi dodávají pocit, že jsem tam vždy vítána a že to bude navždy můj domov.

Měla jsem strach z mé nové třídy a byla jsem hodně nervózní, ale ten strach i nervozita ze mě spadly hned, jak jsem vešla do třídy. Lidi v ní vypadali mile a doufala jsem, že se s nimi spřátelím. Hned první přestávku jsem se začala bavit s Lenkou, Sidrou a Amandou. Měla jsem se své nové třídy dobrý pocit.

Jenže v mém novém domově to nebylo tak super jako ve škole. Pořád jsem k tomu domu měla odpor. Necítila jsem se tam doma a nejvíce mě štvalo, jak se mě děda pořád ptal: „Je to tady lepší, vid?“, nebo: „Proč jezdíš na Kladno? Tobě se tady nelíbí?“ Štvalo mě, že nedokázal pochopit, že tam mám tátu, sestru, (rodinu z tátovy strany), kamarády a že je chci vidět. Nedokázal pochopit to, že jsem tam žila 12 let, že ke Kladnu mám určitý vztah.

Měla jsem z toho vztek a byla jsem smutná. Právě v těchto chvílích mi nejvíce pomáhalo, když jsem se z toho vypisovala. Jednoduše řečeno, po-

máhalo mi, když jsem si psala deník. Deník si píšu pořád a hodně mi to pomáhá. Tím, že jsem se z těch různých starostí vypisovala, jsem teď v Praze šťastná a nelituji toho, že jsem se přestěhoval do Prahy. Do deníku si zapisuji svoje různé představy, příhody a myšlenky. Je to pro mě nejjednodušší způsob, jak se zbavím stresu.

Lukáš Hylský

Vše začalo roku 2025. Nechal jsem se zmrazit na tři sta let. Výhoda hibernačního spánku je ta, že vám sto let uběhne za pár vteřin. Také má však jednu nevýhodu, a to je ta, že se vám nezdaří sny. Ze začátku je vám strašná zima. Musíte být přivázaní, jelikož po chvíli necítíte jedinou část těla a musíte stát. Životní funkce se zpomalí na absolutní minimum. Hned na to se probudíte v budoucnosti. Já byl první člověk, který se nechal do tohoto spánku uvést. Neprobudila mne však budoucí generace lidí. Selhaly mrazící systémy. Odpoutal jsem se a vylezl z této komory. Při pohledu na počítač jsem si vzpomněl na jednoho vědce, nepamatuji si již jeho jméno, který v roce 2020 vymyslel perpetuum mobile. A právě tento počítač byl tímto strojem poháněn, jelikož tato místnost byla hluboko pod zemí a nevedla sem elektřina. Nikde jsem však nikoho neviděl. Protáhl jsem si ztuhlé svaly a sedl si k počítači, zapnul ho a podíval se na datum. Při tom pohledu mi naskočila husí kůže: 20. července 6531.

Rozhodl jsem se, že zajdu za vedením a zjistím, co se sakra stalo. V tom jsem si uvědomil, že jediná cesta odtud, výtah, je poháněná na elektřinu. Pomodlil jsem se a přišel k výtahu. Díky bohu a

s velkou úlevou jsem si oddech, když otevřel dveře a rozsvítila se světla. Nastoupil jsem a vyjel na povrch země. Nikde však nikdo nebyl. Vše bylo tak, jak jsem to viděl naposledy. Pak jsem si všiml dvou věcí, které jsou jinak. Požárnická sekyra se válela na zemi, a na stole ležel audi-opřehrávač. Sednul jsem si ke stolu a pustil ho.

Nebudu vám říkat, co tam přesně bylo nahráno. Ve zkratce to, že v roce 2163 vědci zjistili, že se na Zemi řítí meteor. Jeho velikost připodobnili k tomu meteoru, který vyhubil dinosaury. Nic víc podstatného tam nahráno nebylo. Rozhodl jsem se teda vyjít ven a zjistit, co se to stalo. Předem dveřmi jsem se opět pomodlil a otevřel je. Nyní však má modlitba nebyla vyslyšena.

Přál jsem si, aby meteor Zemi minul. Podle toho, co se mi naskytl při pohledu ven, bylo jasné, že meteor vyhubil lidstvo stejně tak jako dříve dinosaury. Pokusím se vám popsat, co jsem viděl, ale nebude to snadné. Všude byla spálená země, zuhelnatělé kostry lidí, samé skály, slunce nebylo vidět, nikde žádná zeleň. Pak tam však bylo ještě něco, z čeho mi přejel mráz po zádech. Ležela tam ohlodaná kostra jakéhosi tvora, ještě na ní byly zbytky masa a ležela v kaluži krve. Bylo to velké zvíře. Nemohlo žít na Zemi ještě před dopadem meteoru.

Potom mi došlo, že není slyšet vůbec nic, jen slabé vrčení a nějaký dupot. Vrátil jsem se do bunkru a vzal si sekeru. Pak jsem se vydal do spálené přírody. Chvilí jsem tak bloudil. Uviděl jsem něco neskutecného. Dinosaurus. Já spatřil Tyranosaurose. Bohužel pro mne spatřil i on mne. Dal jsem se na útek. Vzpomněl jsem si na film, který dávali

v kině asi v roce 2015. Jmenoval se Jurský svět. V jednu chvíli tam také jedna žena utíkala před Tyranosaurom. Bohužel vím, že to byla jediná chyba ve filmu. Člověk Tyranosauromi, bohužel, neuteče. Dostihl mne a na jedno hryznutí mne rozpůlil ve dvě. V tu chvíli jsem se probudil. Probudil mne jakýsi vědec. Řekl mi, že je rok 2325. Pak jsem si uvědomil, že vše byl jen sen. Bohužel to byl ten nejhorší okamžik mého života. A v podstatě mě zachránilo z této hrůzy to, že mě sežral dinosaur. Dobrá, měním své předchozí tvrzení. V hibernačním spánku se vám zdají sny.

ZTRACENÁ KAMARÁDKA Lucie Kyliánová

Já měla jsem kamarádku zdánlivě hodnou, milou. Byla pro mne něčím jako vílou.

Ona však myslela si o mně celou dobu, že jsem blbá, že patřím do hrobu.

Po pěti letech předstíraného přátelství bylo to pro mě jako rána pěstí. Dostala se ven ta pravda, hrozivá a děsná pravda.

Však našla jsem si kamarádku hodnou, milou, laskavou. Kamarádku upřímnou. Pomohla mi unést tu ztrátu děsivou.

ROZVOD RODIČŮ Ester Salingerová

Když hádání je neustálé a hlas se někdy přetrhne, když už se to nedá vydržet, rozvod najednou nastane.

Kamarádi ochotní jsou

v čemkoliv ti vyhovět. Pomůžou ti v těžké chvíli, dokážou ti rozumět.

JAK JSEM CHOVALA NEUŽITEČNÉ ZVÍŘE Cecílie Sekalová

Naštěstí jsem zatím nezažila žádnou opravdovou katastrofu, jakou člověk zná z knížek nebo i ze zpráv – žádné zřícené letadlo, požár a podobně. Ale mnohdy stačí i drobnosti, aby byl člověk smutný a skoro zoufalý.

První zvíře, které jsem kdy měla, byl křečík džungarský, kterého jsem pojmenovala Niki. Vybrala jsem si ho v obchodě, když byl ještě malé bílé mládě s černýma očkami, vyšlechtěný druh, protože křečičí jsou normálně šediví. Dostala jsem ho těsně před začátkem prázdnin, kdy jsem odjížděla na svůj první tábor, čtrnáct dní u Berounky, na místě zvaném Údolí mlouků. Nerada jsem se s Nikim loučila, táta, který je jinak antitalent na moderní technologie, se naštěstí zrovna naučil fotit mobilem, tak mi každý den posílal fotku. V půli tábora jsem mu poslala zralé klásky z pole blízko tábora a Niki je měl ještě dlouho schované v domečku. Byl to pohodář, který klidně jedl i vleže na zádech a nechal se dobře ochočít, a já jsem si samozřejmě představovala, že je hrozně chytrý, že je to vlastně kámoš nebo malý brácha. Měla jsem ho skoro tři roky, už byl nemocný, vyhublý, špatně chodil, ale já jsem pořád nemohla uvěřit, že už se blíží konec. V zimě, zrovna když jsme měli odjet k příbuzným na Moravu, Niky umřel. Byla to první živá bytost, kterou jsem viděla mrtvou, a bylo mi hrozně. Šli jsme ho s tátou pohřbit na trávník k potoku Botič blízko našeho domu, půda byla

v sychravém vlhkém zimním teple rozměklá, takže se snadno dal vyrýpnout velký drn, pod který jsme strčili ozdobnou krabičku s Nikiho tělíčkem. Odjížděla jsem s pocitem, že až se za týden vrátím, nebude můj pokoj už stejný jako dřív, někdo v něm bude chybět. Nejhorší nakonec bylo, uklízet po Nikim klec, v domečku byl ještě jeho otisk ve slámě, kde umřel.

Hned jak jsme přijeli, vydali jsme se hledat náhradu a brzy jsme v jednom obchodě objevili podobné křečičí mládě, bílé, s černýma očkami a hned ho koupili. Pojmenovala jsem ho Myšelín. Za nějakou dobu se ochočil a byl podobně dobrácký jako Niki. Tak nějak jsem si asi představovala, že je to opravdu zase Niki, jen pozvolna jsem přijala, že je to jiný křečík, který má trochu jiné vlastnosti. A možná, že právě to mi pomohlo: pochopila jsem, že něco zmizelo a už se nevrátí, ale přijde zase něco nového, že to prostě nebyl konec světa. Myšelín bohužel umřel už za rok, snad je tahle bílá odrůda choulostivější, než ta přírodnější šedivá. A zase to bylo jako z udělání těsně před odjezdem mimo Prahu. Táta ho tentokrát pohřbil sám. Ale koupili jsme další, měla jsem jich už pět, včetně současné samičky jménem Prskavka. Ti, co umřeli, umřeli vždycky v době, kdy jsem byla pryč, jeden na tátovy narozeniny, táta potom všem kamarádům vykládal, že na své narozeniny musel kopat hrob. On už je prostě takový... No a minulé prázdniny skončily i tábory v Údolí mlouků. Pozemek majitel použil pro jiné účely, skončil tábor, který tam prý byl už asi třicet let. Všichni se dívali, jak se pálí dřevěné podsady ke stanům, a brečeli. Kousek od

tábora, na druhé straně řeky, je přívaz, ve kterém trávím prázdniny spisovatel Ota Pavel. V jedné povídce líčí pohřeb převozníka Proška, a jak při něm brečel, protože cítil, že definitivně končí jeho dětství.

Tábory ale budou pokračovat, i když na jiném místě, ale s mnoha stejnými lidmi, které znám z prázdnin už léta. A Prskavka je zrovna tak roztočilá jako její předchůdci, i když zase trochu jinak. A já už si s ní nehraju jak s plyškem. Ona by si to ani nenechala líbit, Niki byl opravdu asi výjimečný... Takže, jak už jsem říkala na začátku, žádné velké katastrofy, žádné velké drama, jenom pár malých mrtvých zvířátek a pár spálených podsad od stanů. A zkušenost, že věci se obnovují, skoro stejně, ale vždycky trochu jinak. A ta mi zřejmě v takových chvílích pomáhá.

VYPNUTÍ POČÍTAČE Kryštof Vobořil

Jednoho dne a to 6. 6. 2006 mi máma řekla: „Vypni už ten počítač, vyslíží ti oči!“

„Mami, zrovna dělám poslední level, musím to dohrát!“ odpověděl jsem.

Načež přišla máma a už sahalá po tlačítku zapnutí/vypnutí. Já se jí snažil zastavit, ale bylo to marné, nedosáhl jsem na tlačítko, tím pádem ani na matčinu ruku. Už jsem jenom slyšel cvaknutí a... ale ne! Poslední text, který čtu:

„Systém Windows 10 se aktualizuje na systém Matčina volba vypnutí - prosím čekejte.“ Jednoduše se vypnul. Taková smůla. Zrovna mě to začalo bavit.

Ale teď přijde ta finta, která mě přiměla přežít onu hroznou chvíli. Ta nejdůležitější věc na světě. No dobře, na světě asi ne. Ale nejdůležitěj-

ší věc pro moji výdrž. Jít si schrupnout, to vše vyřeší. Po pěti hodinách spánku jsem se probudil v naději, že je další den.

Ne, nebyl, jenom mi v hlavě začalo probíhat: být, bydlet, obyvatel, byt, přípitek...totiž... příbytek, nábytek, dobytek, obyčej, bystrý, bylina, kobyla, býk, Přibyslav.

Měl jsem se jít učít. Tak jsem pomalu vstal a šel k tašce. Vytáhl jsem učení a doufal jsem, že tam najdu zmínku o počítači, ale kdo by hledal zmínku o počítači právě v učebnici českého jazyka... Tak jsem začal listovat. Vyjmenovaná slova, číslovky a předložky mě po chvíli omrzely.

Musíte si říkat: „Tak co ti krucipísek pomohlo překonat tvůj nejtěžší okamžik?!“ No to je jednoduché, šel jsem na tenis.

Ano skutečně. Já věřím, že si říkáte: „Panebože, ty a sportovat?!“ „Co?!“ „To nedává smysl!“

Ale věřte, že to smysl dává. Dokonce mi to pomohlo s váhou, ale to už je jiná kapitola.

No a to je všechno :-)

NEJTĚŽŠÍ OKAMŽIK MÉHO ŽIVOTA Klára Vondráčková

Stalo se to 2. 4. 2011. Byla jsem zrovna na sedačce, jedla křupky a na x-boxu hrála svou nejoblíbenější hru: Rayman. Vše šlo jako po másle, nebylo kolo, které bych nezvládla. No prostě skvělý den, dokonce k obědu byly palačinky a k večeri mé nejoblíbenější jídlo: rajská polévka. Zkusila jsem dohrát poslední level, kdyby se mi ho povedlo dohrát, znamenalo by to pro mě hodně. Hlavně proto, že jsem se s kamarádkou vsadila o „pětikilo“, kdo z nás dvou to kolo dohraje dříve. Proběhla jsem s Raymanem kolem

ježibab, přeskočila řeku plnou nenasytných piraň, přeskákala po kytkách bezodnou propast, prokličkovala mezi medúzami a konečně cílová rovina. Zdálo se tedy, že už se nic nemůže zkazit, ale jak už asi tušíte, něco se zkazit muselo!

Byla jsem pár metrů od cíle, když tu uslyším: „ha ha ha“ a obrazovka zčerná. Byla to má jeden rok stará sestra Táňa. Zmáčkla totiž tlačítko, které tak krásně svítilo. Bohužel toto tlačítko bylo vypínání Xboxu. Musela jsem kamarádce zaplatit „pětikilo“ a aby toho nebylo málo, má druhá sestra Anetka chtěla kladivem praštit Táňu, Táňa se rázně kladivem vyhnula, rozšlápla mi tablet a Anetka kladivem trefila Xbox. Já jsem z toho byla celá rudá zlostí a vykřikla na Anetu: „Proč si chtěla praštit Táňu!“ Anetka mi na to řekla: „Táňa mi vzala kostičku.“ Mně bylo v tu chvíli jedno, co mi Anetka říká, protože jsem byla silně závislá na počítačových hrách. V tu chvíli nebyla jediná věc, na které bych mohla hrát hry! Běžela jsem do pokoje, zamkla se tam, nikomu neotvírala, a ani s nikým nemluvila. Víím, že to asi nepochopíte, ale pro člověka silně závislého na hraní počítačových her je ztráta Xboxu a tabletu, zhruba něco jako kdyby vám uřízli jednu ruku. Jednou mi máma dala kolo, dělala jsem hrozně scény, že kolo nechci, na co mi bude nějaké kolo, dá se na něm akorát šlapat do pedálů a točit řídítky. Maminka mi ale neustále říkala jak je jízda na kole skvělá. Nedalo mi to, musela jsem zjistit co je na tom tak skvělého. Nasedla jsem tedy na kolo. Silnice u nás ve městě jsou samá díra, musela jsem kličkovat, v tu chvíli mě jízda na kole začala bavit.

Na počítačové hry jsem ča-

sem zapomněla. Jezdím na kole každý den, nejradši

v lese po kořenech, nebo dolů z kopce a měřím si na rovince

rychlost. Jízda na kole je lepší než počítačové hry.

GALAVEČER ART BOTIČ

5. ročník literární soutěže ArtBotič pro děti, mládež, studenty

Záštita: Petr Dolínek, náměstek primátora Magistrátu hl.m. Prahy
Ing. Aleksandra Udženija, radní Městské části Praha 2
Ing. Jaroslav Šolc, radní Městské části Praha 2
Jana Prokopcová, "Žena roku 2013" za Jihočeský kraj
Patron: PhDr. Marlin Petiška, spisovatel

1. místo

Adéla Hlízová

kategorie II. - próza

POROTA:

Alena Feroová

Mgr. Ing. Alena Feroová CSc.
předseda poroty

Barbora Sedláčková

Barbora Sedláčková
publicistka

Mgr. Bliška Čermáková

Mgr. Bliška Čermáková
psycholog

Ilza Petišková

Ilza Petišková
mecenáška

Miloslav Šlech

Miloslav Šlech
scenárista, textař, publicista

Helena Bendová

Helena Bendová
Textařka společnosti Autostar

Téma soutěže: "Co mi pomohlo překonat můj nejtěžší okamžik v životě."
GALAVEČER ART BOTIČ - 23.5.2016 - Emauzský klášter 49, Praha 2 / Refektlář /

Výstava večerníčků

Medvíďata

V květnu jsme se s naší paní učitelkou rozjeli do Ctěnic.

Konala se tam výstava večerníčků. Večerníček totiž minulý rok slavil 50 let.

Před prohlídkou jsme navštívili zámecký park a pak jsme šli na výstavu. Uvnitř jsme viděli fotografie našich známých ilustrátorů a spisovatelů, kteří se věnovali tvorbě pro děti. Dozvěděli jsme se, která pohádka byla odvysílána jako první, kdo ji napsal a ilustroval.

Paní průvodkyně nám prozradila, jak vlastně pana Zdeňka

Milera napadl zrovna Krteček, proč to nebylo jiné zvířátko.

On totiž dostal za úkol vymyslet pohádku o zvířátku. A jeli-

kož ho nic nenapadlo, zamýšlený se vydal do lesa. Jak tak

šel, najednou zakopl o první krtince, pak o druhý, dokonce i o třetí. Tak si řekl, proč by to nemohl být zrovna krteček, který bude dětem vyprávět pohádky na dobrou noc. Ale bylo tu opravdu hodně pohádek.

Poslouchali jsme třeba kouzelné sluchátko, učili se s Horáčkem a Pažoutem, prošli si psí boudou Maxipsa Fíka, na kterém jsme se vyfotili, seděli jsme na Rákosníčkově kolotoči a zahráli si pexeso s Večerníčkem.

Výlet se nám moc líbil.

Strašidelná Praha

Medvíďata

Ve středu 8. června naše třída Medvíďat jela na program Strašidelná Praha.

Po uvítání paní průvodkyní jsme dostali sluchátka. Vyдали jsme se na Staré Město. Cestou jsme poslouchali nej-různější pověsti, které se týkaly našich známých památek. Paní průvodkyně toho hodně věděla, ale také nás dostala do míst, kam se jen-tak někomu nepošestí se

dostat.

Cestou jsme zhlédli Staro-městský orloj, dozvěděli se, co vše na Orloji najdeme, jak se zde pozná třeba datum, co znamenají jednotlivé postavy. A také kde je podepsaný Petr Parléř (to každý neví).

Kousek od Ovocného trhu jsme si vyslechli legendu o kostlivci, který zde bloudí a čeká na vysvobození. Pokud byste mu chtěli pomoci, není to jednoduché. Museli byste

přijít přesně o půlnoci, dát se s ním do řeči a obdarovat ho zlatkou. Musí totiž vyžebrať 30 zlatých. Zatím se mu to nepodařilo. I jiné pověsti byly moc pěkné. Na úplný konec jsme se zastavili u Karlova mostu. Tady jsme si trochu zavzpomínali na našeho panovníka Karla IV. Moc se nám to líbilo. Příště se těšíme na Pražský hrad.

Výprava na Karlštejn

Cecílie Sekalová, 7. T

V rámci v dějepise právě probírané gotiky jsme jednoho májového dne, konkrétně 7. května, vyrazili jako drobná výprava dobrovolníků ze 7. T na celodenní poznávací výlet na Karlštejn. Celou výpravu vedl pan učitel Fialka, se kterým jsme se sešli okolo osmé hodiny ranní na Hlavním nádraží, kde jsme také nastoupili na vlak. Cesta proběhla poklidně a bez problémů a za hodinu jsme se ocitli na nádraží v Srbsku. Odtud jsme šli zhruba šest kilometrů, které pro nás byly v prudkém slunečním žáru do-

cela úmorné. Když jsme šťastně dorazili na hradní nádvoří, bylo skoro poledne a do začátku naší prohlídky hradu zbývala hodina. Strávili jsme ji po jídáním všemožného jídla, kterým jsme byli vybaveni, takže nám čekání rychle uteklo. Na začátku prohlídky nám průvodce vysvětloval, proč pravděpodobně Karlštejn není uznávanou památkou UNESCO a o jeho rekonstrukcích, které byly zdokumentované na fotografiích, které nám ukazoval. Dále jsme se dozvěděli hlavně o pokusech cizích vojsk o doby-

zpáteční cestě vyplynulo, všichni kromě pana učitele zde byli poprvé. Právě v době, když jsme byli v kapli, zapadalo slunce, což zážitek ještě umocňovalo, protože se jeho svit odrážel od pozlacených stěn a stropu. Po skončení prohlídky jsme došli na nádraží pod hradem a do Prahy přijeli okolo sedmi hodin večer unavení, ale, co se gotiky týče, obohacení o nové vědomosti. Rozhodně nelituji, že jsem jela a ostatním můžu jen doporučit využít možnosti jet na podobný dobrovolný výlet.

tí hradu a jak se jim Karel IV. ubránil. Na samém konci prohlídky jsme měli možnost podívat se do kaple Svatého kříže, na kterou byl opravdu úžasný pohled, zvláště pro nás, protože jak z hovorů vedených ve vlaku na

Sojčí výlet

Včera, 3. května, jsme byli na výletě. Navštívili jsme hasiče. Viděli jsme vrtulník. Nejvíce se mi líbilo johoupání na vodě na člunu.

Paty, 1.S

Včera jsme byli na výletě. Navštívili jsme muzeum. Viděli jsme stromy. Nejvíce se mi líbil film.

Ondra, 1.S

Včera jsme byli na výletě. Navštívili jsme hasiče. Viděli jsme vrtulník. Nejvíce se mi

líbilo auto.

Vendulka, 1.S

Včera jsme byli na výletě. Navštívili jsme Kutnou Horu. Viděli jsme stromy. Nejvíce se mi líbilo video o stromech.

Kuba Žák, 1.S

Včera jsme byli na výletě. Navštívili jsme zámek. Viděli jsme auto. Nejvíce se mi líbil vrtulník.

Sebík, 1.S

Včera jsme byli na výletě.

Navštívili jsme hasičskou stanicí. Viděli jsme vrtulník. Nejvíce se mi líbil vrtulník a člun a film o ohni a park.

Káťa Lebedová, 1.S

Na výletě jsme viděli, jak rozbíjeli auto. Nejvíce se mi líbilo, jak zachraňovali zraněného člověka ze střechy.

Adam, 1.S

V Kutné Hoře jsme viděli plošnice. Nejvíce se mi líbilo, jak nás spouštěli do studny.

Kačka J., 1.S

Hon na jednorožce

Valérie Švejdová, 9. M

Dne 9. června jsme v dopoledních hodinách navštívili divadlo Minor.

Okolo jedenácté hodiny jsme usedli společně s ostatními diváky do divadelního sálu a zhlédli pravdivý příběh z 50. let 20. století.

Příběh pojednával o nevinném pánovi, který se jmenuje Luboš Jednorožec a utíká z pracovního tábora na Jáchymovsku. Utéct se mu povede, ale tím vše nekončí. Na své

cestě za svobodu se setkává se lhářem Františkem Slepíčkou, na chvíli také potká svou rodinu a ke konci i svoji lásku Olinku. Cestou ho pronásledovali vojáci, ale v samotném závěru Luboš Jednorožec zvítězil a policii unikal po 9 měsících, ale byl dopaden při pokusu o ilegální přechod hranic a odsouzen na 28 let vězení. V roce 1960 byl propuštěn na amnestii. V roce 1968 se mu konečně podařilo odjet do

USA, dnes žije v Kalifornii. Po divadelním představení byla několikaminutová pauza a poté následovala diskuse na téma 50. léta v Československu. Mluvili jsme hlavně o Miladě Horákové a o měnové reformě.

Divadelní představení se mně i spolužákům líbilo, byl to hezký námět a herci dobře tuto dobu napodobili. Byly použity i úžasné masky herců a skvělé scénické nápady.

Zájezd do Anglie

Adam Lukeš, 9. M

Vyjeli jsme v sobotu 14. pátým autobusem od školy zhruba okolo 15. hodiny. Jeli jsme autobusem necelých 15 hodin do francouzského přístavu Calais. Čekali jsme na trajekt, který nás vzal do Doveru. Tam jsme dorazili krátce po sedmé hodině tamního času. Poté následovala dvouhodinová cesta do Londýna. Tam jsme zaparkovali u O2 arény. Podnikli jsme výlet Londýnem, který skončil večer. Poté jsme jeli opět dvě hodiny do Eatsbourne, kde jsme se ubytovali k adoptivním rodinám. Poté byl náš každý další den

hodně podobný, ovšem velice zajímavý! Každé ráno jsme měli sraz na parkovišti, odkud nás vzal autobus do naší školy. Tam jsme strávili 4 hodiny. Měli jsme 3 učitelky, které se každou hodinu střídaly. Naše paní učitelky nás učily: dějepis, práva v Anglii a orientaci na mapách. Škola nám skončila v 13:00 a poté jsme šli k autobusu a vždy jsme měli velmi pestrý program. Naše výlety končily vždy v 19:00 na parkovišti, kde si nás naše rodiny vyzvedli a odvezli si nás k nim domů. Navštívili jsme: Beachy Head (křídové utesy, Seven Sis-

ters), Hover Castle (vodní bludiště), Brighton (vodní svět) a Hastings (zde jsme navštívili muzeum pašeráků, které bylo vytesané v jeskyních). Poslední den jsme již neměli školu a jeli jsme velmi brzy ráno od Londýna. Tam jsme viděli Buckinghamský palác, ale pouze zvenku. Poté jsme prošli dvě velká náměstí. Náš výlet skončil plavbou po Temži. Cesta zpět byla stejná. Domů jsme dojeli v sobotu odpoledne. Všichni úplně znavení, ale plní zážitků.

PRAGUE BASEBALL SCHOOL CUP 2016

Mgr. Jiří Brabec

Jako každý rok jsme v červnu vyrazili na tento oblíbený turnaj v bee-ballu. Letos jsme přihlásili tři týmy, dva ve starší kategorii (4.-5.ročník) a jeden v mladší kategorii (1.-3.ročník). Bohužel letos nám počasí nepřálo, proto turnaj začal až o dvě hodiny později a musel se změnit systém zápasů. Ale i tak proběhl turnaj za účasti 17 školních týmů z celé republiky ve výborné náladě a přátelské atmosféře. Na závěr si každý odnesl pěknou cenu.

Výsledky:

Mladší kategorie: Náš tým nakonec skončil na krásném 4. místě, když v zápase o třetí místo těsně podlehl ZŠ z Pardubic.

Starší kategorie:

B-tým byl složený hlavně ze žáků 4. ročníku. Bohužel hned těsně prohrál v prvním zápase s pozdějším finalistou z Kavčích hor. Tato prohra ho odsoudila k boji ve spodním pavouku, kde ostatní zápasy vyhrál a nakonec skončil na pěkném 6. místě.

A-tým byl složený hlavně ze žáků 5. ročníku a hráčů baseballu nebo softballu. Celý turnaj zvládl bez porážky a ve finále narazil na hráče z Kavčích hor, kterým oplatil vyřazení našeho druhého týmu a celý turnaj vyhrál.

Součástí turnaje byly i dovednostní soutěže v hodů a odpalu. V těchto dovednostech jsme se také neztratili a hodnotnými výkony vybojovali řadu ocenění:

Mladší kategorie:

Lenka Weinholdová - 2. místo v nejdelším odpalu

Viktorie Trčková - 1. místo v hodů i nejdelším odpalu

Lucka Weinholdová - 2. místo v hodů

Starší kategorie

Lucka Chlumová - 2. místo v hodů

Lukáš Přívozník - 2. místo v hodů

Matyáš Trčka - 1. místo v nejdelším odpalu a v hodů

Miroslav Buss - 3. místo v nejdelším odpalu

Naší školu reprezentovali:

Mladší:

3.J - Lucie Weinholdová, Jan Červenka, Kateřina Šmejdová, Veronika Kocnářová, Jiří Boudník

3.CH - Ficencová Irena

2.N - Viktorie Trčková

2.L - Lenka Weinholdová

1.P - František Toms

1.O - Šimon Kosiner

Starší A:

5.C - Adam Buřival, Adam Kopřiva

5.B - Marek Kváš, Jakub Šena, Miroslav Buss, Jindřich Stibral

4.G - Filip Kubíček, Daniel Kopřiva

4.E - Matyáš Trčka, Lukáš Přívozník

Starší B:

5.B - Jan Schwaller

4.G - Iurii Lutchenko, Filip Tichý

4.F - Mikuláš Kyncl

4.E - Allen Velič, Filip Macourek, Miroslav Strýček, Lucie Chlumová, Tomáš Maleček, Matyáš Křepinský

Vedoucí družstev: Petra Weinholdová, Jiří Brabec

Foto: Dušan Hubáč

Zahradní slavnost

Sára Jankovičová, 7. T

Ve čtvrtek 26. května se na školním pozemku konala tradiční Zahradní slavnost.

Hned v vchodu z nás a z našich peněženek chtěli vytáhnout drobné a s úsměvem nás přivítali pan učitel Kraft a pan učitel Brabec. Samozřejmě jsme jim drobné ochotně předali.

Už těsně po třetí hodině se na školní zahradu nahrnula spousta lidí. Jako každoročně byly pro návštěvníky připraveny tvůrčí dílny, stánky s různými dobrotami, program na pódiu i v sálku. Počasí nám letos přálo, proto si mohli návštěvníci pochutnat na zmrzlině, klobáskách i chlebíčcích. Hodně živo bylo na pódiu, kde často vystupovaly děti z kroužku mažoretek a z tanečních kurzů. Chvilí

jsme jednotlivá vystoupení pozorovali, ale potom jsme neměli co dělat, neboť, vzhledem k tomu, že pan fotograf Féllinger snad poprvé v životě na školní akci nedržel fotoaparát v ruce (což mě velmi překvapilo), nebylo před kým se schovávat a prchat. Proto jsme se vydali za technikem panem učitelem Zikešem a rozptylovali ho.

Pan učitel Zikeš k nám byl velmi otevřený a dozvěděli jsme se o něm spousty zajímavých věcí. Dokonce nás nechal sedět v jeho VIP zóně, ze které byl nejlepší výhled na pódium. Na chvíli jsme se vydali i do dolní části školního dvora, kde jsme potkali nejlepší učitelku na světě, paní učitelku Medlíkovou, která už bohužel na naší škole neučí. Byla to taková pocta s ní mlu-

vit, že jsem byla nadšená, když se pozitivně vyjádřila k mým článkům a k celkovému novému vzhledu Kiwi. Po velmi příjemném rozhovoru jsme se odebrali zase za panem učitelem Zikešem a sledovali vystoupení. Potom přišel čas na to, na co jsme všichni čekali – na předtančení devátých ročníků. Toho se letos účastnily třídy Mravenců a Neonek.

Obě vystoupení byla moc povedená a paní učitelka Weinholdová, jakožto slavná Pink, zazářila a byla hlavním bodem celého vystoupení na straně Neonek.

Každé předtančení ve mně zanechává zvláštní dojem a moc se mi líbí. Akce byla vydařená a i Pánbů se nad námi sliťoval a počasí se vydařilo.

Portréty deváčeků

Hylský

Sněž dřív než sní **TEBE!!**

Gotořod

za 3 z Pk!!
Je to tam!

KARŠ

POSILUJTE, A JEDNOU
BUDETE JAKO JA.
DEJTE POZOR NA TŘÍDNICI.

Pamatuj si, učitel má
vždy pravdu.

MŮŽEŠ BÝT V
bludišti, ale
jednou
CESTU najdeš

Daniel Hudek

Audace
Tvořivost

UTEČE NEŽ BYS
TO RYCHLEJI PŘEDPOKLADIL
NE JDULEŽITĚJŠÍ VĚC NA
SVĚTĚ, BÝT PAVÍ NA OBEDE

Když jsem to
zvládl já, zvládnou
to všichni!

Život je krátký
tak si ho užij!

Valerie
Švejdarová

Červený 9. 11.

Hele, zvládl jsem to bez učení, tak to
zvládneš i TY!

HSL'S

Finevra 2d

VŽDY KRÁSNÝ
KONEC

Hlonč

Dutky
2016

Je ne suis pas. ☹

Ještě jednou mi někdo řekne, že vypadám
jako Harry Potter, a zprelávám mu
hnáty!

Matyáš Dlouhý

HSL'S

Lazivský

The Love in Each of Us
is all
We Really Need To Know.

KEEP
CALM
AND
LOVE
MATH

Kappa 1438

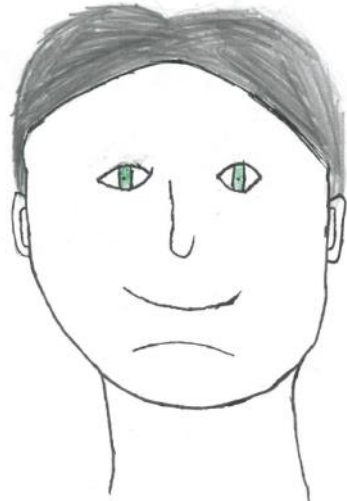
HSCS

Kentavichy

ŠKOLY SE NEBOJ,
ONO TO UŽ NĚJAK DOPADNE...

1985
1984-85
19

Keep
calm
and
listen to
garth
music
album
DrB
and
metal
!!

Zukypova'

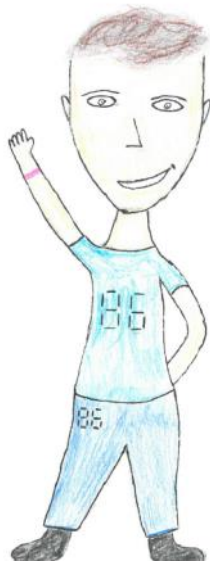

Čas běží jak
na běžícím páse

Skvělí tři posvátní podle toho,
jak se cítíme,
když od nich odejdeme.

Muž si musí zasloužit ženu. Ne žena muže.

"Vždyť je to primitivní!"

"Kvůli" není odpověď, i když se nevěříš
tak to prostě kles. Větel si na špatnou
odpověď hlavně nevěřme. :)
Martina Šimáková

I MOUCHY MAJ

SVÝ LIDI

Nejezte ve školní jídelně...

Tamir Kumbak 2006

Počkej, co ??

Sonia
Sibinamnia'

„Dělej to, co ti říká srdce“

NOKOTNÁ TEREZA

Všechno zlé je pro něco dobré.

Sára Kuglerová

Pišel jsem, nepochopil jsem, odšel jsem
- Daniel Koudelka 2016

Nemáš nápad = Nemáš názor

Jdi si za svým snem,
bez ohledu na to, co říkají
ostatní.

"Koblinky
ovlečnou
SVĚT."

Katka
Pecháčková

Nikdy se nehoďte
s učitelem

Hozák

MATES

DON'T WORRY,
BE HAPPY ▼

Chci být znou
předseda Parlamentu

Bud'te sami sebou.
Hlavně si to užij te.
Neřešte máji křesbu.

Přeji vám hodně štěstí a hlavně
dobry kolektiv, ten je nejdůležitější.

Změnila jsem jméno V.A.

Hlavně zůstaňte sami
sebou, ať se děje,
co se děje!

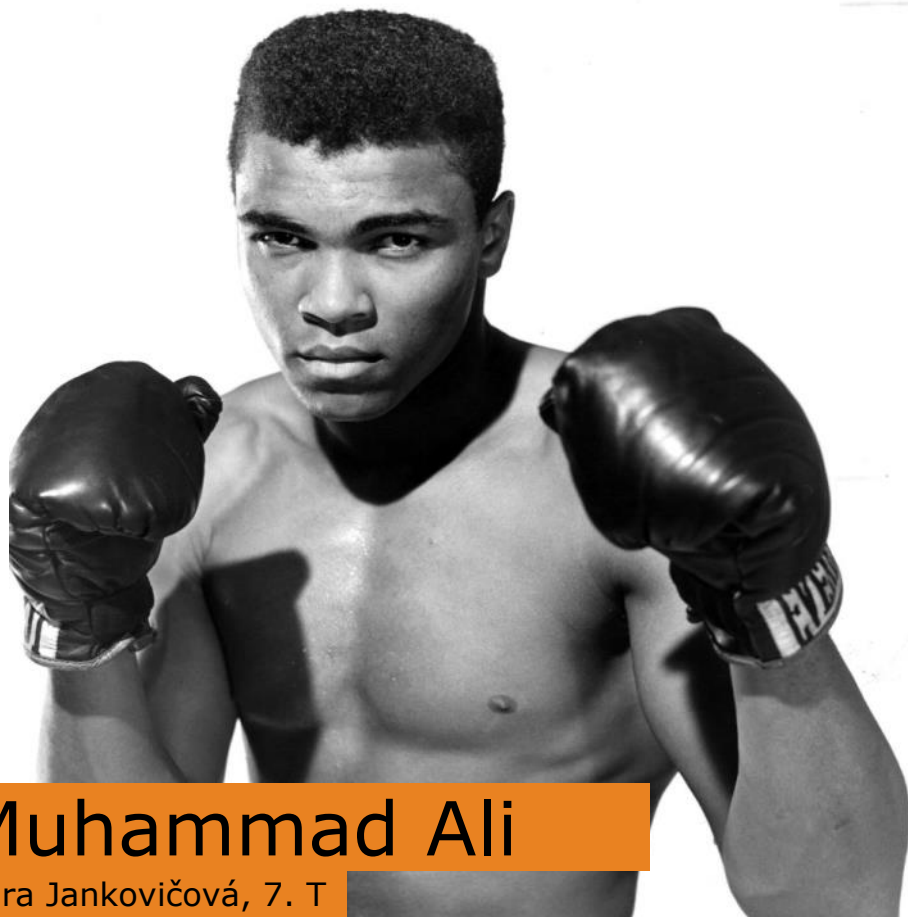

Byl jsem taky
Legálně!!!

Kovach
Štěpan

Muhammad Ali

Sára Jankovičová, 7. T

Svět 3. června 2016 přišel o obrovskou boxer-skou legendu Muhammada Aliho. Tato tragická událost zasáhla fanoušky boxu po celém světě.

Muhammadovo vlastní jméno bylo až nepřiměřeně dlouhé – Cassius Marcellus Aladdin Mulligan Montmoreney O'toole Clay.

Narodil se 17. ledna 1942 v Louisville a boxu se začal věnovat zhruba ve dvanácti letech z důvodu krádeže jeho kola a ubližování spolužáků. Během studií na střední škole vyhrál 100 zápasů ze 108 a dvě mistrovství Amatérské atletické unie.

Na letních olympijských hrách

v Římě získal zlatou medaili v polotěžké váze. Později dostal přezdívku „Největší“, která s ním odešla až do penze, protože byl mistrem v těžké váze.

29. října, roku 1960 zvítězil v Louisville ve svém prvním profesionálním utkání nad Tunnem Hunakerem. V letech 1960 – 1963 získal rekordních 19 vítězství bez porážky s 15 knockouty. Porazil takové boxery, kterými byli mimo jiné Jim Robinson, George Logan nebo Lamar Clark, který do té doby vyhrál čtyřicetkrát.

V roce 1999 byl časopisem Sports Illustrated korunován na „Sportovce století“.

Byl taky velkým bojovníkem za práva černochů, dlouhá léta a vytrvale. Vlastně, kdyby nebylo Aliho, Barack Obama by nám nebyl známý jako prezident USA.

Bohužel, jak už jste se dočetli na začátku, byl čtyřiasedměsátiletý olympijský vítěz v pátek večer, 3. června, převezen do nemocnice v Phoenixu kvůli dýchacím potížím, kterým podlehl.

Rok 2016 nás připravil o spoustu nenahraditelných lidí. Muhammad Ali byl jednou z největších legend a svět ho bude ještě dlouho postrádat.

UEFA

2016
FRANCE

ME ve fotbale

Marek Kváš, 5. B

ME ve fotbale, označované také jako EURO, je hlavní reprezentační akcí členských týmů UEFA. Šampionát se koná jednou za čtyři roky. Letos se turnaj koná ve Francii, v termínu od 10.6 do 10.7.

Historie

První turnaj se konal v roce 1960 ve Francii. Vítězem se stal SSSR před Jugoslávií a

Československem. Československo se dočkalo vítězství za 16 let. Tehdy se turnaj konal v Jugoslávii a je to zatím naše jediné vítězné EURO. Nevíce vyhraných turnajů mají Španělsko a Německo.

ME ve fotbale 2016

Na turnaj se kvalifikovalo 24 mužstev. Mezi nováčky EURA jsou týmy Albánie, Wales, Slovensko, Severní Irsko a

Island. Hraje šest skupin po čtyřech týmech. Česká republika je ve skupině D, kde na nás čekají postupně týmy Španělska, Chorvatska a Turecka. Slovinci hrají ve skupině B, tam se potkají postupně s Walesem, Ruskem a Anglií. Z každé skupiny postupují dva týmy a nejlepší čtyři týmy ze třetích míst. Já se na to osobně těším!

Shakespeare, kam se člověk podívá (aneb 400 let od jeho úmrtí)!

Cecílie Sekalová, 7. T

Jedna anekdota vypráví o vědci, který se celý život snažil dokázat, že Iliadu napsal Homér, ale jiný básník stejného jména. Vzhledem k tomu, že o Homérovi víme právě jenom to, že napsal Iliadu a Odysseu, je to vcelku jedno – v tom je ten vtíp. U Williama Shakespeara je to trochu podobné: různí vědci tvrdí, že hry, které jsou mu připisovány, napsal někdo jiný, existují

dokonce čtyři favorité. Takže by si člověk mohl říci, že je zbytečné číst si někde o Shakespeareově životě. Na to je možno namítnout, že třeba to, co je na české Wikipedii, zabere asi dvacet minut, které by snad mohl obětovat, nicméně důležité je, že i kdybychom o Shakespeareovi nevěděli vůbec nic, a i kdyby jeho díla napsal někdo jiný, stejně se mu nevyhneme. Jen

tak mimochodem, slavný předválečný herec Saša Rašilov, dědeček toho současného, si jednou dělal legraci z režiséra Národního divadla K. H. Hilara s tím, že Shakespeara znal osobně, a že ho někdy předevěcírem viděl.... Za výlohou Topičova knihkupectví. Ony zrovna taky byly oslavy Shakespeara, a za výlohou knihkupectví byla sádrová busta.

Pro nás, co nejsme Angličané či dokonce obyvatelé Shakespearova bydliště, je stejně důležitý jako pro celý svět. Například dobrý překlad jeho her byl už od konce osmnáctého století měřítkem kulturní vyspělosti národa, dobrý překlad měli už tehdy Němci, kteří také zažívali něco jako „národní obrození“ a postupně jsme se přidávali i my. Z překladu J. V. Sládka se ještě dnes běžně cituje, nejnovější „supervýkon“ je kompletní překlad Shakespearových her od M. Hilského. Shakespearovo dílo je natolik mezinárodní a nadčasové, že se hrálo v podstatě v jakékoli době a za jakéhokoli režimu. Při oslavách třístého výročí, uprostřed první světové války, spojily inscenace jeho her německé i české divadelníky u nás, a pranic nevdalo, že to byly hry „nepřátelského“ Angličana. Hrát některé postavy byla pro každého herce vždycky nejvyšší výzva. Staré divadelní inscenace žijí jen ve vzpomínkách pamětníků, případně na fotografiích, a člověk, který by se Shakespearovým hrám chtěl vyhnout, by si mohl říct: stačí, když nebudu chodit do divadla. Ale už od dob němého filmu byly některé hry nebo jejich části zvětšeny ve filmu. Patrně nejslavnější jsou anglické filmy herce a režiséra Laurence Oliviera, který byl za ně povýšen do šlechtického stavu. Podobně klasické

jsou italské filmy od Franca Zeffirelliho z šedesátých let, například Zkrocení zlé ženy s Elisabeth Taylorovou a Richardem Burtonem, kterým se to, jako manželům, hezky hrálo. Nu dobrá, mohl by si říct člověk, prchající před Shakespearem, i takovýmito filmům se dá vyhnout. Jen-

že... Shakespearovy příběhy jsou tak obecné a nadčasové, že se dají snadno převádět do jiných dob a zemí. Podařilo se to například slavnému japonskému režiséru Kurosawovi s adaptací Krále Leara, a příběh Romea a Julie se objevuje pořád znova a znova. Někdy člověka varuje název, třeba u knížky švýcarského spisovatele G. Kellera Romeo a Julie na vsi. Ale asi nejslavnější moderní převod tohoto příběhu, muzikál West Side Story, už žádné varovné sig-

nály nedává. A to nemluvíme o parodii – třeba ve filmu Woodyho Allena Sex noci svatojánské... A stojí to takovému odmítači Shakespeara za to, nevidět Leonarda di Capria v jedné z jeho prvních rolí v moderním převodu Romea a Julie mezi americké mafiány?

Jsou také filmy, ve kterých je součástí děje, že herci hrají či nacvičují nějakou Shakespearovu hru. A kromě toho – postava držící lebku, dívka na balkóně a podobné věci se vyskytují ve všech možných a nemožných souvislostech, těm se prostě vyhnout nelze. Pak je ještě nutno upozornit, že mnozí herci, které milujeme třeba v Harrym Potterovi či dokonce i Pirátech z Karibiku, si své herectví určitě spíše zlepšili, než pokazili, právě na jevišti anglické Royal Shakespeare Company v klasických Shakespearových inscenacích.

Tomu všemu by se po drobném studiu asi dalo vyhnout, ale snad je skoro jednodušší to vzdát, něco si o Shakespearovi přečíst, třeba aspoň ten článek na Wikipedii, a smířit se s tím, že jeho dílo přežije asi všechno. I když... V posledních letech se vyčítá některým jeho hrám, že jsou antisemitské, některým, že jsou rasistické, některým, že jsou antifeministické – tady by snad pro nepřítel Shakespeara a jeho her byla jistá naděje!

Kam vyrazit v létě?

Vojta Lančarič, 6. V

Nevíte, kam byste vyrazili o prázdninách? Můžete se inspirovat na následujících řádkách.

Výstava Spejbl a Hurvínek

Ještě před prázdninami můžete vyrazit na výstavu Spejbla a Hurvínka, kteří společně slaví 90 let. Na výstavě budete mít možnost prozkoumat celé zázemí divadla a historické fotografie a dokumenty. Výstava již probíhá na Staroměstské radnici a končí již 26. června.

<https://twitter.com/hurvinekspejbl>

Zámek Loučeň

Tento rok bude všude Karla IV. ažaž. Dokonce i na zámku Loučeň. Na jeho počest vybudují 12. labyrint, který prý bude vypadat tak, jak by ho postavil Karel. Na Loučni jsem již několikrát byl a rozhodně stojí za návštěvu. V labyrintech si užijete spoustu zábavy.

blog.hudy.cz

Olympijský park Lipno

Jistě si vzpomínáte, jak při konání Olympijských her v Soči byl na Letné postaven malý Olympijský park. Český Olympijský výbor se rozhodl akci zopakovat. Kvůli místu se park postaví na přehradě Lipno. K vyzkoušení zde budou téměř všechny disciplíny. Jen skoky z deseti metrů zde asi nenajdete. Park se otevírá 5. srpna a zavírá 21. srpna.

Legiovlak

V legiovlaku se za 1. světové války vozili legionáři, jež bojovali v Rusku. Nyní ho můžete zajít navštívit po celém Česku. Vždy na pár dní ve větším městě zastaví a potom jede dál. V Praze bude k vidění od 1. do 30. srpna.

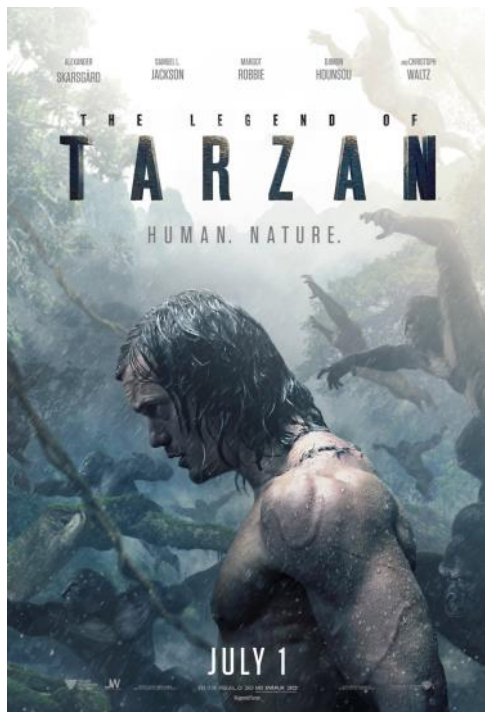
www.praha.eu

Na co v létě do kina?

Céca & Sára, Tygřice

Legenda o Tarzanovi

Film, který režíruje David Yates, se objeví v kinech 7. července. Jedná se o již známého Tarzana, který je nucen opustit život bohatého Johna Claytona a vrátit se zpět do africké džungle, odkud k nám přišel. To z toho důvodu, že aniž by to tušil, účastní se hry, ve které hraje hlavní roli chamtivost a sobeckost belgického kapitána Leona Roma. Lidé v kapitánově vražedné skupině však vůbec nechápu, s kým mají tu čest. Takže to nebude úplně šťastný návrat do rodného Konga.

Doba ledová – Mamutí drcnutí

Ať už jsou mezi námi fanoušci této filmové série nebo ne, pátý díl přijde do kin už 14. července. Scratova neustálá honba za nepolapitelným žaludem ho katapultuje až do vesmíru, kde omylem spustí hromadu kosmických událostí, které ohrozí ledový svět. Aby se zachránili, musí Sid, Diego, Manny a zbytek skupiny opustit svůj domov a vydat se na

výpravu plnou ko(s)mických událostí a dobrodružství.

Krotitelé duchů

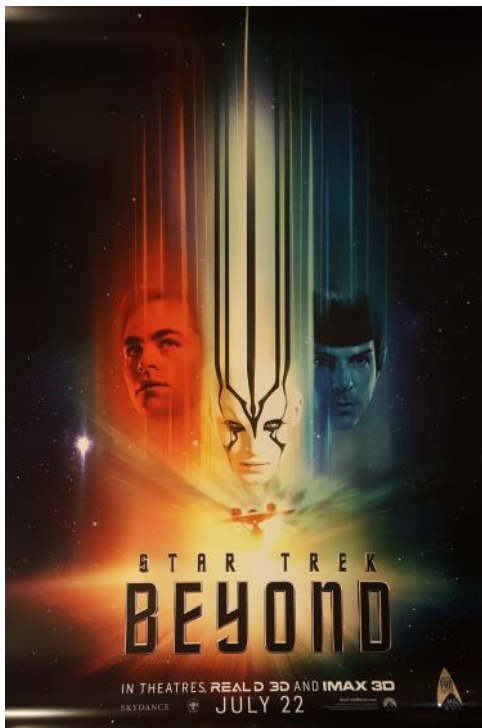
Jedná se o „restart“ slavné a úspěšné filmové série z 80. let.

Už tam ale nebudou staří známí krotitelé, protože je nahradí nový, údajně ještě lepší tým (jakby ne, když to budou samé ženy). Duchové se rozšíří do celého světa a naše nové krotitelské družstvo bude mít co dělat, aby je aspoň všechny identifikovalo a našlo. Do kin se vydejte 27. července.

Star Trek: Do neznáma

Všichni určitě známe seriál Star Trek. Vy, co jste o tom ani neslyšeli, tak vám nechci snižovat sebevědomí, ale dovolila bych si vás nazvat kulturními barbary. Nejedná se pouze o seriál, ale i film, jehož nový díl přijde do kin 18. srpna.

Můj kamarád drak

Dlouhá léta vyprávěl starý řezbář dětem o děsivém drakovi, který žije v lesích severozápadního pobřeží Spojených států. Jeho dcera ale pozná desetiletého Petera, který nemá ani rodinu ani domov a žije v lese s tmavozeleným obrovským drakem jménem Elliot. Řezbářova dcera mu, ale nevěří, protože jeho drak odpovídá popisu draka z pohádek jejího otce. V kinech od 25. srpna.

Hledá se Dory

Jde o pokračování úspěšného a známého animovaného filmu Hledá se Nemo, který dorazil do kin v roce 2003. Hlavní hrdinkou filmu je modrá ryбка Dory, která si náhle vzpomene, že v dětství přišla o rodiče a vydává se na dobrodružnou výpravu ve snaze najít je, při které samozřejmě nesmí chybět ani její kamarád Nemo. (Premiéra: 16. 6. 2016)

Den nezávislosti: Nový útok

Jde o akční sci-fi, které pojednává o brutálním mimozemském útoku na Zemi a o bitvě mezi lidmi a vetřelci. Pokud jste fanouškem sci-fi žánru, můžete pro tento film obětovat dvě hodiny z nějakého letního dne a navštívit kinosál. (Premiéra: 23. 6. 2016)

Tajný život mazlíčků

Jak už samotný název napovídá, film je o běžných domácích mazlíčcích a o tom, co dělají, když je ráno opustí majitelé a oni mají na celé dny byt jen pro sebe. Jde o rodinnou animovanou komedii od tvůrců úspěšného filmu Já, padouch. (Premiéra: 11. 8. 2016)

Sausage Party

Rodinný animovaný film s netradičním hlavním hrdinou, kterým není nic jiného, než odvážený párek, který jednoho dne zjistí, že lidé nemilosrdně vraždí jídlo, a varuje tak ostatní potraviny. Ve filmu nechybí vtip, a pokud nebudete mít ke konci prázdnin co na práci, můžete na něj klidně vyrazit do kina. (Premiéra: 25. 8. 2016)

Pár filmový tipů od pana učitele Valáška

Jason Bourne

Ztratil paměť, ale on i přesto dovede utíkat těm, kteří ho chtějí dostat. Jason Bourne zestránil, ale jeho unikátní schopnosti nájemného zabijáka CIA nikoliv. (Premiéra 28. července)

Sebevražedný oddíl

Pokud superhrdinové pochytají všechny záporáky a zavřou je do lochu, můžete je nechat buď bručet do konce života, nebo jim nabídnete zkrácení trestu výměnou za absolvování mise, z níž se nemusí vrátit všichni.

